

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 84 0 К 069278 25 Кж 2
Добој, 19.08.2025. године

Окружни суд у Добоју, у вијећу састављеном од судија Јелене Филиповић, као предсједника вијећа, Маријане Лазић Миладиновић и Огњенке Цвијановић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Немање Ристића, као записничара, у кривичном предмету против оптужене М.А., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући поводом жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју против пресуде Основног суда у Дервенти број 84 0 К 069278 24 К 2 од 31.01.2025. године, на сједници одржаној дана 19.08.2025. године, донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и потврђује пресуда Основног суда у Дервенти број 84 0 К 069278 24 К 2 од 31.01.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 069278 24 К 2 од 31.01.2025. године ослобођена је од оптужбе оптужена М.А. да је учинила кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, на основу члана 298. став 1. тачка а) ЗКП РС. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) је благовремено изјавио жалбу због погрешно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног законика из члана 312. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се побијана пресуда преиначи на начин да се оптужена М.А. огласи кривом и осуди по закону.

У одговору на жалбу, бранилац оптужене Цвијо Аничих адв. из Дервенте, истиче да су наводи жалбе тужиоца неосновани, те предлаже да Окружни суд у Добоју одбије жалбу као неосновану и потврди првостепену пресуду.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепену пресуду у дијелу у којем се побија жалбом, овај суд је нашао да је првостепени суд оптужену М.А. ослободио од оптужбе због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) на основу члана 298.

став 1. тачка а) ЗКП РС, јер је на основу доказа на које се позива у образложењу, а прије свега исказа оптужене, те свједока Р.Л., те млљ. М.П. као непосредних очевидаца спорног догађаја утврдио да је критичне прилике прво дошло до вербалне препирке између оптужене и оштећеног Д.А., када је оштећени физички насрнуо на оптужену тако што је ухватио за торбу која је била оптуженој око врата и почео ју вући, тражећи мобилни телефон и документе од оштећене чиме је према истој отпочео противправни напад којим јој је нанио повреду у предјелу врата, а оптужена је да би исти одбила од себе оштећеном Д. задавала ударце у предјелу главе и тијела, те је закључио да је оптужена критичне прилике поступала у стању нужне одбране, па дјело за које је иста оптужена није кривично дјело.

Без основа су жалбени приговори тужиоца да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, те да је повриједио кривични закон у корист оптужене.

Прелазећи на анализу појединих жалбених навода, овај суд полази од садржине жалбе жалиоца у којој се истиче да је у конкретној кривичноправној ствари првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је прихватио да је оштећени према оптуженој предузео противправни напад, истичући да се оптужена упустила у расправу, па је тако изазвала бијес и љутњу код оштећеног, због чега је исти оптужену ухватио за кајиш од торбе који се налази оптуженој практично око врата, вуче ју према себи, тражи документа и мобилни телефон и тако јој задаје повреде. За овај суд аргументи тужиоца нису прихватљиви, по оцјени суда упуштање у вербалну свађу не може значити упуштање у физички сукоб и управо из наведених аргумената тужиоца произилази поступање оптужене у стању нужне одбране. Не може се прихватити став тужиоца да је оптужена могла игнорисати радње оштећеног, јер је утврђено provedеним доказима да је оштећени оптужену вукао за кајиш торбе који јој се налази око врата и да иста не успијева да се ослободи од кајиша, па се поставља питање, на који начин и до које мјере је оптужена требала да трпи силу коју према њој примјењује оштећени, јер у одбијању напада учествује и млљ. дијете које покушава одбранили мајку, тако што је вукао, па чак и угризао оштећеног, па ипак није успио у спречавању и прекидању напада, до чега долази, тек када реагује свједок полицијски службеник који се ту случајно затекао, па чак на први позив полицијског службеника да оштећени прекине са нападом на оптужену, оштећени одговара да неће.

Такође, овдје треба напоменути и то да наводи жалбе тужиоца којима се приговара закључку суда да је оптужена поступала у прекорачењу граница нужне одбране, јер се сама упустила у вербални и физички сукоб и обрачун са оштећеним, те се никако не може позивати на институт нужне одбране, није основан, јер нема упориште у provedеним доказима. Наиме, из provedених доказа произилази да физички напад према оптуженој предузима оштећени у тренутку када долази колима до исте, док се иста као пјешак креће улицом и у тренутку када му иста каже да неће сјести са њим у возило и да му неће дати свој мобилни телефон, па све њене радње након што ју је оштећени ухватио и повукао за кајиш торбе, која јој практично виси на врату, представљају одбијање напада и њене радње и поступци су чисто одбрамбеног и дефанзивног карактера, те оптужена према оштећеном ни у једном тренутку није противправни нападач, како је то погрешно указује жалба тужиоца, нити се њене одбрамбене радње могу окарактерисати као пристајање на сукоб.

Како из исказа оптужене, а чији исказ је првостепени суд с правом прихватио, произилази да је иста задавала ударце оштећеном, бранећи се након што је исти физички

насрнуо на њу и све док је на њу трајао физички напад, како то правилно закључује и побијана пресуда на страни 10. пасус 2. које закључке као правно утемељене прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на исте, то нису ни оправдани приговори жалбе да је оптужена критичне прилике прекорачила границе нужне одбране. Нарочито имајући у виду да се радило о одбрани, која је критичне прилике била неопходно потребна за одбијање напада, како је то правилно закључио првостепени суд и детаљно анализирао и образложио дакле на страни 10. побијане пресуде.

Имајући у виду све наведено, првостепени суд је и правилно и потпуно утврдио чињенично стање, те је на исто правилно примијенио кривични закон када је оптужену ослободио од оптужбе, јер је од себе одбијала истовремени противправни напад, односно поступала у границама нужне одбране. Првостепена пресуда је о свему томе дала довољно јасне и убједљиве разлоге кроз анализу понашања оптужене и оштећеног и свих других релевантних чињеница и околности, које разлоге у цјелости усваја као ваљане и овај другостепени суд. С друге стране супротни наводи жалбе жалиоца не доводе ни у једном сегменту у питање чињеничну и правну основу побијане пресуде.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 327. ЗКП РС, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Записничар
Немања Ристић

Предсједник вијећа
Јелена Филиповић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић